

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 9. februarja 2023 *

„Predhodno odločanje – Varstvo potrošnikov – Direktiva 2014/17/EU – Potrošniške kreditne pogodbe za stanovanjske nepremičnine – Člen 25(1) – Predčasno odplačilo – Pravica potrošnika do zmanjšanja skupnih stroškov kredita, ki ustreza obrestim in stroškom, dolgovanim za preostalo obdobje trajanja pogodbe – Člen 4(13) – Pojem ‚skupni stroški kredita za potrošnika‘ – Stroški, ki niso odvisni od trajanja pogodbe“

V zadevi C-555/21,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Oberster Gerichtshof (vrhovno sodišče, Avstrija) z odločbo z dne 19. avgusta 2021, ki je na Sodišče prispela 9. septembra 2021, v postopku

UniCredit Bank Austria AG

proti

Verein für Konsumenteninformation,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi K. Jürimäe, predsednica senata, M. Safjan (poročevalec), N. Piçarra, N. Jääskinen in M. Gavalec, sodniki,

generalni pravobranilec: M. Campos Sánchez-Bordona,

sodna tajnica: S. Beer, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 7. julija 2022,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za UniCredit Bank Austria AG M. Kellner in F. Liebel, Rechtsanwälte,
- za Verein für Konsumenteninformation A.-M. Kosesnik-Wehrle in S. Langer, Rechtsanwälte,
- za nemško vlado J. Möller in M. Hellmann, agenta,
- za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj z G. Rocchitto, avvocato dello Stato,

* Jezik postopka: nemščina.

– za Evropsko komisijo G. Goddin, B.-R. Killmann in H. Tserepa-Lacombe, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 29. septembra 2022

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 25(1) Direktive 2014/17/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. februarja 2014 o potrošniških kreditnih pogodbah za stanovanjske nepremičnine in spremembi direktiv 2008/48/ES in 2013/36/EU ter Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL 2014, L 60, str. 34).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med UniCredit Bank Austria AG (v nadaljevanju: UCBA) in Verein für Konsumenteninformation (v nadaljevanju: VKI) glede tega, da banka UCBA v svojih kreditnih pogodbah za nepremičnine uporablja splošni pogoj, s katerim je določeno, da se potrošniku v primeru predčasnega odplačila kredita stroški obdelave, ki niso odvisni od trajanja kredita, ne povrnejo.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 2008/48/ES

- 3 Člen 3 Direktive 2008/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2008 o potrošniških kreditnih pogodbah in razveljavitvi Direktive Sveta 87/102/EGS (UL 2008, L 133, str. 66), naslovljen „Opredelitev pojmov“, določa:

„V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve:

[...]

- (g) ‚skupni stroški kredita za potrošnika‘ pomeni vse stroške, vključno z obrestmi, provizijami, davki in vsemi drugimi vrstami pristojbin, ki jih mora potrošnik plačati v zvezi s kreditno pogodbo in ki so dajalcu kredita znani, razen notarskih stroškov; stroški, povezani s pomožnimi storitvami v zvezi s kreditno pogodbo, zlasti zavarovalne premije, so tudi vključeni, če je sklenitev dodatne storitvene pogodbe obvezna že za samo pridobitev kredita ali pod pogoji, ki se tržijo;

[...]“

- 4 Člen 16 Direktive 2008/48, naslovljen „Predčasno odplačilo“, v odstavku 1 določa:

„Potrošnik ima pravico, da kadar koli v celoti ali delno izpolni svoje obveznosti po kreditni pogodbi. V takšnih primerih je upravičen do zmanjšanja skupnih stroškov kredita, ki jih sestavljajo obresti in stroški v preostalem obdobju trajanja pogodbe.“

Direktiva 2014/17

5 V uvodnih izjavah 15, 19, 20, 22 in 50 Direktive 2014/17 je navedeno:

„(15) Cilj te direktive je zagotoviti, da se zagotovi visoka raven varstva potrošnikov, ki sklepajo kreditne pogodbe za nepremičnine. [...]

[...]

(19) Zaradi pravne varnosti bi moral biti pravni okvir [Evropske u]nije na področju kreditnih pogodb za stanovanjske nepremičnine skladen z drugimi pravnimi akti Unije in jih dopolnjevati, zlasti na področju varstva potrošnikov in bonitetnega nadzora. [...]

(20) Da bi za potrošnike zagotovili skladen okvir na področju kreditov in da bi čim bolj zmanjšali upravno breme za dajalce kreditov in kreditne posrednike, bi moral temeljni okvir te direktive po možnosti slediti strukturi Direktive [2008/48] [...].

[...]

(22) Hkrati je pomembno, da se upoštevajo posebnosti kreditnih pogodb za stanovanjske nepremičnine, ki upravičujejo diferenciran pristop. [...]

[...]

(50) Skupni stroški kredita za potrošnika bi morali zajemati vse stroške, ki jih mora potrošnik plačati v zvezi s kreditno pogodbo in jih dajalec kredita pozna. Zato bi morali vključevati obresti, provizije, takse, pristojbine za kreditne posrednike, stroške cenitve nepremičnine za hipoteko in vse druge pristojbine – razen notarskih – potrebne za pridobitev kredita (na primer stroške za življenjsko zavarovanje) ali za njegovo pridobitev pod ponujenimi pogoji (na primer stroške za požarno zavarovanje). [...] Skupni stroški kredita za potrošnika bi morali izključevati stroške, ki jih potrošnik plača za nakup nepremičnine ali zemljišča, kot so z nakupom povezane takse in notarski stroški ali stroški vpisa v zemljiško knjigo. [...]“

6 Člen 1 te direktive, naslovljen „Predmet urejanja“, določa:

„Ta direktiva določa skupni okvir za določene vidike zakonov in drugih predpisov držav članic glede pogodb, zavarovanih s hipoteko, ki zajemajo potrošniški kredit ali drugače zadevajo stanovanjske nepremičnine, vključno z obveznostjo, da se pred odobritvijo kredita izvede ocena kreditne sposobnosti, kot temelj za oblikovanje učinkovitih standardov za najemanje posojil v zvezi s stanovanjskimi nepremičninami v državah članicah ter določanje nekaterih bonitetnih in nadzornih zahtev, tudi glede ustanovitve in nadzora kreditnih posrednikov, imenovanih predstavniki in nekreditnih institucij.“

7 Člen 4 navedene direktive, naslovljen „Opredelitev pojmov“, določa:

„V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

[...]

13. ‚skupni stroški kredita za potrošnika‘ pomenijo skupne stroške kredita za potrošnika, kot so opredeljeni v točki (g) člena 3 Direktive [2008/48], vključno s stroški cenitve nepremičnine, kadar je takšna cenitev potrebna za pridobitev kredita, a brez pristojbin za vpis nepremične v zemljiško knjigo. Izključeni so vsi stroški, ki jih potrošnik plača zaradi neizpolnjevanja obveznosti, določenih v kreditni pogodbi;

[...]“

8 Člen 14 iste direktive, naslovljen „Predpogodbene informacije“, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Države članice zagotovijo, da dajalec kredita in, kadar je primerno, kreditni posrednik ali imenovani predstavnik potrošniku zagotovi njemu prilagojene informacije, ki jih potrebuje za primerjavo kreditnih produktov, ki so na voljo na trgu, oceno njihovih posledic in sprejetje utemeljene odločitve o sklenitvi kreditne pogodbe:

(a) brez nepotrebnega odlašanja, potem ko je potrošnik v skladu s členom 20 posređoval informacije o svojih potrebah, finančnem položaju in željah, ter

(b) pravočasno, preden kreditna pogodba ali ponudba postane zavezujoča za potrošnika.

2. Prilagojene informacije iz odstavka 1 se na papirju ali drugem trajnem nosilcu podatkov zagotovijo z [evropskim standardnim informativnim listom (ESIS)] iz Priloge II.“

9 Člen 25 Direktive 2014/17, naslovljen „Predčasno odplačilo“, v odstavku 1 določa:

„Države članice zagotovijo, da ima potrošnik pravico, da svoje obveznosti iz kreditne pogodbe delno ali v celoti izpolni pred njenim iztekom. V takšnih primerih je potrošnik upravičen do zmanjšanja skupnih stroškov kredita zanj, sestavljenega iz obresti in stroškov za preostalo obdobje trajanja pogodbe.“

10 Člen 41 te direktive, naslovljen „Obveznost izvajanja te direktive“, določa:

„Države članice zagotovijo, da:

[...]

(b) se ukrepom, ki jih sprejmejo zaradi prenosa te direktive, ni mogoče izogniti tako, da bi bili lahko potrošniki prikrajšani za varstvo, ki ga zagotavlja ta direktiva, in sicer zaradi načina oblikovanja pogodb, zlasti z vključitvijo kreditnih pogodb, ki spadajo v področje uporabe te direktive, v kreditne pogodbe, katerih značilnosti ali namen bi lahko omogočili izogibanje uporabe teh ukrepov.“

Avstrijsko pravo

- 11 Člen 20 Bundesgesetz über Hypothekar- und Immobilienkreditverträge und sonstige Kreditierungen zu Gunsten von Verbrauchern (zvezni zakon o hipotekarnih in nepremičninskih kreditnih pogodbah ter drugih potrošniških kreditiranjih) z dne 26. novembra 2015 (BGBl. I, 135/2015) v različici, ki je veljala do 31. decembra 2020 (BGBl. I, 93/2017), naslovljen „Predčasno odplačilo“, je v odstavku 1 določal:

„Kreditojemalec lahko kadar koli uveljavi pravico do delnega ali celotnega odplačila kredita pred iztekom dogovorjenega obdobja. Predčasno odplačilo celotnega zneska kredita skupaj z obrestmi se šteje za odpoved kreditne pogodbe. V primeru predčasnega odplačila kredita se obresti, ki jih mora plačati kreditojemalec, zmanjšajo sorazmerno s tako zmanjšanim dolgom, ki še ni bil odplačan, in po potrebi sorazmerno s posledičnim skrajšanjem trajanja pogodbe; stroški, ki so odvisni od trajanja pogodbe, se zmanjšajo sorazmerno.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 12 VKI, ki je združenje za varstvo interesov potrošnikov, je pri avstrijskih civilnih sodiščih vložilo tožbo, s katero je predlagalo, naj se banki UCBA, ki je kreditna institucija, naloži, da ob sklenitvi pogodb o kreditih, zavarovanih s hipotekami, ki spadajo na področje uporabe Direktive 2014/17, preneha uporabljati neki splošni pogodbeni pogoj. S tem pogojem je določeno, da se v primeru, v katerem potrošnik predčasno odplača kredit, obresti in stroški, ki so odvisni od trajanja pogodbe, zmanjšajo sorazmerno, medtem ko „se stroški obdelave, ki niso odvisni od trajanja pogodbe, ne povrnejo niti sorazmerno“.
- 13 Združenje VKI meni, da tak pogoj ni združljiv s členom 25(1) Direktive 2014/17, ki določa pravico potrošnika do zmanjšanja skupnih stroškov kredita v primeru predčasnega odplačila kredita. V zvezi s tem se sklicuje na sodbo z dne 11. septembra 2019, Lexitor (C-383/18, EU:C:2019:702), v kateri je Sodišče razsodilo, da je treba člen 16(1) Direktive 2008/48, ki določa tako pravico pri potrošniških kreditnih pogodbah, razlagati tako, da ta pravica vključuje vse stroške, ki so bili naloženi potrošniku.
- 14 Prvostopenjsko sodišče je tožbo združenja VKI zavrnilo z obrazložitvijo, da je z Direktivo 2014/17 določen sistem, ki se razlikuje od sistema Direktive 2008/48. Pri teh dveh direktivah naj bi obstajale razlike med drugim v zvezi s pojmom „skupni stroški kredita za potrošnika“, ki so predmet zmanjšanja v primeru predčasnega odplačila.
- 15 Pritožbeno sodišče je to sodbo spremenilo, ker je presodilo, da je treba člen 16(1) Direktive 2008/48 in člen 25(1) Direktive 2014/17 zaradi njunega skoraj enakega besedila razlagati enako. Ob upoštevanju sodbe z dne 11. septembra 2019, Lexitor (C-383/18, EU:C:2019:702), naj iz Direktive 2014/17 ne bi bilo mogoče sklepati, da stroškov, ki niso odvisni od trajanja kreditne pogodbe, ni treba sorazmerno povrniti.
- 16 Predložitveno sodišče, to je Oberster Gerichtshof (vrhovno sodišče, Avstrija), pri katerem je banka UCBA vložila revizijo, meni, da pristop višjega sodišča ni očitno nujen.
- 17 Po mnenju predložitvenega sodišča bi bilo sicer mogoče šteti, da bi bilo treba ob upoštevanju skoraj enakega besedila obeh določb in cilja, ki je skupen obema direktivama, in sicer da se zagotovi visoka stopnja varstva potrošnikov, člen 25(1) Direktive 2014/17 razlagati enako kot člen 16(1) Direktive 2008/48.

- 18 Vendar naj bi se potrošniške kreditne pogodbe, ki so urejene z Direktivo 2008/48, zelo razlikovale od kreditnih pogodb, ki so zavarovane s hipoteko ali ki se nanašajo na nepremičnine in ki so urejene z Direktivo 2014/17, pri čemer zadnjenavedene pogodbe običajno zajemajo številne stroške, ki niso odvisni od trajanja pogodbe in na katerih višino kreditna institucija dejansko nima vpliva. Predložitveno sodišče v zvezi s tem med drugim navaja stroške cenitve nepremičnine, stroške overitve podpisov za vpis hipoteke v zemljiško knjigo, stroške predloga za zaznambo vrstnega reda za nameravano odsvojitvev ali ustanovitvev zastavne pravice in vpisne takse za zemljiškoknjižni predlog, ki je potreben za vpis hipoteke.
- 19 Poleg tega naj dajalec kredita v zvezi s stroški, ki niso odvisni od trajanja pogodbe, v okviru Direktive 2014/17 ne bi imel mnogo pogodbenega manevrskega prostora za preoblikovanje teh stroškov v stroške, ki so odvisni od tega trajanja. V zvezi s tem naj bi avstrijska sodišča po potrebi s prekvalifikacijo preverjala, ali gre pri nekaterih stroških, naloženih potrošniku, za plačilo za začasno uporabo kapitala ali pa naj bi šlo pri njih za nadomestilo za storitev dajalca kredita, ki ni odvisna od trajanja pogodbe.
- 20 V teh okoliščinah je Oberster Gerichtshof (vrhovno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 25(1) Direktive [2014/17] razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, ki določa, da se obresti, ki jih mora plačati kreditojemalec, in stroški, ki so odvisni od trajanja pogodbe, kadar kreditojemalec uveljavlja pravico do delnega ali celotnega odplačila kredita pred iztekom dogovorjenega obdobja, sorazmerno zmanjšajo, medtem ko za stroške, ki niso odvisni od trajanja pogodbe, ni ustrezne ureditve?“

Vprašanje za predhodno odločanje

- 21 Predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 25(1) Direktive 2014/17 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, s katero je določeno, da pravica potrošnika do zmanjšanja skupnih stroškov kredita v primeru predčasnega odplačila kredita vključuje le obresti in stroške, ki so odvisni od trajanja pogodbe.
- 22 V skladu s to določbo morajo države članice zagotoviti, da ima potrošnik pravico, da svoje obveznosti iz kreditne pogodbe delno ali v celoti izpolni pred njenim iztekom. V takšnih primerih je upravičen do zmanjšanja skupnih stroškov kredita, ki jih sestavljajo obresti in stroški v preostalem obdobju trajanja pogodbe.
- 23 Na prvem mestu, kar zadeva stroške, ki lahko spadajo med „skupne stroške kredita za potrošnika“, je zakonodajalec Unije ta pojem opredelil široko.
- 24 Iz člena 4(13) Direktive 2014/17 v povezavi s členom 3(g) Direktive 2008/48 namreč izhaja, da pojem „skupni stroški kredita za potrošnika“ v smislu prve od teh določb vključuje vse stroške, ki jih mora potrošnik plačati v zvezi s kreditno pogodbo in jih dajalec kredita pozna. Kot je potrjeno v uvodni izjavi 50 Direktive 2014/17, so iz tega izrecno izključeni le notarski stroški, stroški vpisa v zvezi s prenosom lastninske pravice na nepremičnini, kot so stroški vpisa v zemljiško knjigo in z njim povezane takse, ter stroški, ki jih potrošnik plača zaradi neizpolnjevanja obveznosti, določenih v kreditni pogodbi.

- 25 Zato mora predložitveno sodišče preveriti, ali vrste stroškov, ki jih omenja in ki so navedene v točki 18 te sodbe, zlasti glede na primere, ki so izrecno navedeni v členu 4(13) Direktive 2014/17 in členu 3(g) Direktive 2008/48, spadajo med stroške, ki jih mora potrošnik nositi iz naslova kreditne pogodbe iz postopka v glavni stvari in ki so dajalcu kredita znani, in ali, odvisno od primera, spadajo med izjeme, povzete v prejšnji točki, zlasti med notarske stroške.
- 26 Na drugem mestu, kar zadeva obseg pojma „zmanjšanje skupnih stroškov kredita [za potrošnika]“ iz člena 25(1) Direktive 2014/17, je Sodišče v točkah 24 in 25 sodbe z dne 11. septembra 2019, Lexitor (C-383/18, EU:C:2019:702) v zvezi s členom 16(1) Direktive 2008/48 že ugotovilo, da niti sklicevanje na „preostalo obdobje trajanja pogodbe“ v tej določbi niti primerjalna analiza njenih različnih jezikovnih različic ne omogočata določitve natančnega obsega zmanjšanja iz navedene določbe. Sodišče je iz tega v točki 26 te sodbe sklepalo, da je treba v skladu z njegovo ustaljeno sodno prakso to določbo razlagati glede na njen kontekst in cilje, ki jim sledi ureditev, katere del je.
- 27 Besedilo člena 25(1) Direktive 2014/17 je oblikovano skoraj enako kot besedilo člena 16(1) Direktive 2008/48, tako da je treba ugotoviti, da besedilo prvonavedenega člena samo po sebi ne omogoča določitve natančnega obsega zmanjšanja iz te določbe. To določbo je treba torej razlagati glede na kontekst in cilje, ki jim sledi ureditev, katere del je.
- 28 V zvezi s tem je iz uvodnih izjav 19 in 20 Direktive 2014/17 razvidno, da je treba zaradi pravne varnosti zagotoviti skladnost in dopolnjevanje te direktive z drugimi akti, sprejetimi na področju varstva potrošnikov. Vendar je iz uvodne izjave 22 te direktive razvidno tudi, da je treba upoštevati posebnosti kreditnih pogodb za stanovanjske nepremičnine, ki upravičujejo diferenciran pristop.
- 29 Poleg tega je treba opozoriti, da v skladu s členom 1 Direktive 2014/17 v povezavi z njeno uvodno izjavo 15 ta direktiva določa skupni okvir za določene vidike zakonov in drugih predpisov držav članic glede pogodb, ki zajemajo potrošniški kredit, zavarovan s hipoteko ali drugače povezan s stanovanjskimi nepremičninami, da bi se potrošnikom zagotovila visoka raven varstva (glej v tem smislu sodbo z dne 15. oktobra 2020, Association française des usagers de banques, C-778/18, EU:C:2020:831, točka 34).
- 30 Ugotoviti pa je treba, kot je generalni pravobranilec v bistvu poudaril v točki 69 sklepnih predlogov, da namen pravice do zmanjšanja iz člena 25(1) Direktive 2014/17 ni postaviti potrošnika v položaj, v katerem bi bil, če bi bila kreditna pogodba sklenjena za krajši čas, za nižji znesek ali, splošneje, pod drugačnimi pogoji. Namen te pravice pa je, da se pogodba prilagodi glede na okoliščine predčasnega odplačila.
- 31 V teh okoliščinah ta pravica ne more vključevati stroškov, ki jih ne glede na trajanje pogodbe nosi potrošnik v korist bodisi dajalca kredita bodisi tretje osebe za storitve, ki so ob predčasnem odplačilu že bile v celoti opravljene.
- 32 Sodišče je sicer v kontekstu Direktive 2008/48 presodilo, da bi bila učinkovitost pravice potrošnika do zmanjšanja skupnih stroškov kredita oslABLJENA, če bi bilo to zmanjšanje lahko omejeno na upoštevanje zgolj tistih stroškov, ki jih je dajalec kredita prikazal kot stroške, odvisne od trajanja pogodbe, ker stroške in njihovo porazdelitev enostransko določi banka in ker lahko obračunavanje stroškov vključuje določeno stopnjo dobička. Poleg tega bi omejitev možnosti zmanjšanja skupnih stroškov kredita zgolj na tiste stroške, ki so izrecno vezani na trajanje pogodbe, pripeljala tudi do nevarnosti, da bi bila potrošniku ob sklenitvi kreditne pogodbe

naložena višja enkratna plačila, ker bi dajalec kredita lahko skušal stroške, odvisne od trajanja pogodbe, zmanjšati na minimum (glej v tem smislu sodbo z dne 11. septembra 2019, Lexitor, C-383/18, EU:C:2019:702, točki 31 in 32).

- 33 V zvezi s tem je Sodišče poudarilo, da v okviru navedene direktive polje proste presoje, ki ga imajo kreditne institucije v okviru svojega zaračunavanja in notranje organizacije, potrošnikom in sodiščem v praksi močno otežuje opredelitev stroškov, ki so objektivno vezani na trajanje pogodbe (glej v tem smislu sodbo z dne 11. septembra 2019, Lexitor, C-383/18, EU:C:2019:702, točka 33).
- 34 Vendar je treba v zvezi s tem opozoriti, da mora v skladu s členom 14(1) in (2) Direktive 2014/17 dajalec kredita ali, kjer je to primerno, kreditni posrednik ali imenovani predstavnik potrošniku zagotoviti predpogodbene informacije z obrazcem ESIS iz Priloge II k tej direktivi. V obrazcu je predvidena razčlenitev stroškov, ki jih mora plačati potrošnik, glede na to, ali so ti stroški ponavljajoči se ali ne.
- 35 Taka standardizirana razčlenitev stroškov, ki jih mora plačati potrošnik, pa znatno zmanjša polje proste presoje, ki ga imajo kreditne institucije v okviru svojega zaračunavanja in notranje organizacije, in tako potrošniku kot tudi nacionalnemu sodišču omogoča, da preveri, ali je neka vrsta stroškov objektivno vezana na trajanje pogodbe.
- 36 Zato nevarnost zlorabnega ravnanja dajalca kredita, omenjena v sodni praksi, navedeni v točkah 32 in 33 te sodbe, ne more upravičiti, da bi bili stroški, ki niso odvisni od trajanja pogodbe, vključeni v pravico do zmanjšanja skupnih stroškov kredita, določeno v členu 25(1) Direktive 2014/17.
- 37 Vendar je treba v zvezi s tem opozoriti, da člen 41(b) Direktive 2014/17 za zagotovitev varstva, do katerega so upravičeni potrošniki na podlagi te direktive, državam članicam nalaga, naj zagotovijo, da se ukrepom, ki jih sprejmejo zaradi prenosa te direktive, ni mogoče izogniti tako, da bi bili lahko potrošniki prikrajšani za varstvo, ki ga zagotavlja navedena direktiva, in sicer zaradi načina oblikovanja pogodb.
- 38 Za zagotovitev tega varstva morajo nacionalna sodišča zagotoviti, da stroški, ki so ne glede na trajanje kreditne pogodbe naloženi potrošniku, objektivno ne pomenijo nadomestila v korist dajalca kredita začasno uporabo kapitala, ki je predmet te pogodbe, ali za storitve, ki bi jih bilo treba ob predčasnem odplačilu še opraviti za potrošnika. Dajalec kredita mora v zvezi s tem dokazati, ali so zadevni stroški ponavljajoči se ali ne.
- 39 Glede na vse navedene preudarke je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 25(1) Direktive 2014/17 razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, s katero je določeno, da pravica potrošnika do zmanjšanja skupnih stroškov kredita v primeru predčasnega odplačila kredita vključuje le obresti in stroške, ki so odvisni od trajanja pogodbe.

Stroški

- 40 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

Člen 25(1) Direktive 2014/17/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. februarja 2014 o potrošniških kreditnih pogodbah za stanovanjske nepremičnine in spremembi direktiv 2008/48/ES in 2013/36/EU ter Uredbe (EU) št. 1093/2010

je treba razlagati tako, da

ne nasprotuje nacionalni ureditvi, s katero je določeno, da pravica potrošnika do zmanjšanja skupnih stroškov kredita v primeru predčasnega odplačila kredita vključuje le obresti in stroške, ki so odvisni od trajanja pogodbe.

Podpisi